

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε οὐκ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμοὺς μητρός σου· στί-
φνον γὰρ χαρίτων ἔξη σὴ κερυφή, καὶ κλοῦν χρύσειον περὶ σφί τρχήλιω. »
Παροιμίαι Σολομώντες.

Ἐκδίδεται κατὰ Ἡέμπτην.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦτο ἐξοχος διδάσκαλος, ὄχι μόνον τῆς μητρικῆς του γλώσσης, τῆς Ἑβραϊκῆς, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ξένων γλωσσῶν· καὶ ὁμῶς ἐγνώριζε νὰ κατασκευάζῃ σκηνάς. Ὑπῆρχε δὲ μεταξὺ τῶν Ἑβραίων συνήθεια νὰ διδάσκωσι τὰ τέκνα των τέχνην τινὰ ἢ ἐπάγγελμα τι· καὶ ἡ συνήθεια αὕτη δὲν περιωρίζετο εἰς τοὺς πτωχοὺς μόνον, ἀλλ' ἐξετείνετο καὶ εἰς τοὺς πλουσιωτάτους. Ἦθελε δὲ εἶσθαι εὐχῆς ἔργον, ἐὰν ὅλοι οἱ παῖδες ἐμάνθανον ὠφέλιμόν τινα τέχνην, ἢ ὁποῖα ἐν καιρῷ ἀνάγκης νὰ χορηγῆ εἰς αὐτοὺς ἐντιμον πόρον ζωῆς.

ΕΧΕ ΚΑΤΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΜΗΣ, ΚΑΙ ΚΑΜΝΕ ΑΥΤΟ.

Τὸ μυστικὸν πάσης ἐπιτυχίας εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου, πάσης προόδου, ἔτι δὲ καὶ πάσης εὐτυχίας, εἶναι τὸ νὰ ἔχη τις εἰς τὸν νοῦν του ἓνα σκοπὸν, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ· ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται μὲν πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἀποβλέπουσι πρὸς ἓνα σκοπὸν. Καταγίνονται εἰς ἄπειρα πράγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κανὲν δὲν φέρουσιν εἰς πέρας, διότι εἰς κανὲν δὲν ἀφιερώνουσιν ἐντελῶς τὴν προσοχὴν των. Οἱ τοιοῦτοι ὁμοιάζουσι μὲ τὰς πεταλούδας, αἱ ὁποῖαι πετῶσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ οὐδέποτε κερδίζουσί τι· ἐνῶ ὁ μῆρυξ ὅστις ἀδιακόπως περιφέρεται ὀλόγυρα εἰς τὴν τρύπαν του, βαθμηδὸν, βαθμηδὸν γεμίζει τὰς ἀποθήκας του ἀπὸ ζωοτροφίας διὰ τὸν χειμῶνα. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ἐὰν δὲν ἐννοήσωσιν ὀγλήγωρα τὸ σφάλμα των, μέχρι τέλους θέλουσι τὸ αἰσθανθῆ, διότι ἐνῶ εὐρίσκουσι καθ' ὅλον τὸ στάδιον τῆς ζωῆς των τρόπους εὐζωίας, παραμελοῦσιν αὐτούς. Ὅθεν θεωροῦνται χειρότεροι ἀπὸ τοὺς

κηφῆνας, δηλ. τὰς μελίσσας, αἱ ὁποῖαι τρέφονται ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων μελισσῶν, διότι αὐτοὶ δι' ἑλκεῖν φρονήσεως χάνουσι τοὺς κόπους των.

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰν διὰ κατοικίαν ἓνα κῆπον τερπνότατον, ὀνομαζόμενον ΕΠΙΓΕΙΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ ἢ ΕΔΕΝ· ἐκεῖ εὐρίσκοντο λειβάδια γεμάτα ἀπὸ ἄνθη, πλῆθος δένδρων καταφορτωμένων καὶ ἀπὸ ἄνθη καὶ ἀπὸ ὠριμωτάτους καρπούς, καὶ ἐπὶ τέλους μία πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξήρχοντο τέσσαρες μεγάλοι ποταμοί, ΦΕΙΣΩΝ, ΓΗΩΝ, ΤΙΓΡΙΣ καὶ ΕΥΦΡΑΤΗΣ, τῶν ὁποίων τὰ διαφανέστατα ὕδατα ἐδρόσιζον τὸν ὠραῖον τοῦτον τόπον. Τινὲς πιστεύουσιν, ὅτι ὁ ἐπίγειος Παράδεισος ἔκειτο πλησίον εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος καὶ τοῦ Εὐφράτου, δύο τῶν κυριωτέρων ποταμῶν, οἱ ὁποῖοι διαβρέχουσι τὴν Ἀσίαν, τὸ ἐν ἀπὸ τὰ πέντε μέρη τοῦ κόσμου· ἀλλ' εἶναι ὀρθώτερον νὰ εἴπωμεν, ὅτι κανεὶς δὲν γνωρίζει ποῦ ἔκειτο.

Ὅτε ὁ Θεὸς, παιδία μου, ἔβαλε τὸν Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον, τὸν διώρισε βασιλέα καὶ κύριον ὄλων τῶν ζῶων· ὡς τροφὴν δὲ τοῦ ἔδωκεν ὄλους τοὺς καρπούς, οἱ ὁποῖοι ὠρίμαζον ἐκ φύσεως εἰς τοὺς τερπνοὺς τούτους τόπους, χωρὶς νὰ ἔχη κανένα ἄλλον κόπον παρὰ νὰ τοὺς συναΐξη. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἔπρεπε νὰ μὴ ᾔηται ὑποκείμενοι εἰς τοὺς κόπους τοῦ σώματος καὶ τὰς θλίψεις τῆς ψυχῆς· δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζωσι διόλου, οὔτε τὸ κακὸν οὔτε τὸν θάνατον, καὶ ὁ νοῦς των, φωτιζόμενος ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὠδήγει αὐτοὺς τί ἔπρεπε νὰ κάμνωσι διὰ ν' ἀ-

ρέσκωσιν εἰς αὐτόν, νὰ προσέχωσι νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσωσι καὶ ν' ἀξιωθῶσιν ἐντελεστέρας εὐδαιμονίας. Ἐν τούτοις ὁ Ὑψίστος, θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὸν ὑπακοὴν τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας, ἔκαμε μὲ αὐτοὺς μίαν μόνην συμφωνίαν, ἐὰν ἤθελον νὰ ἔχωσιν ὄλα τ' ἀγαθὰ, τὰ ὅποια τοὺς ἔδωκε, καὶ αὐτὴ ἡ συμφωνία, ἀγαπητὰ μου παιδία, θὰ σᾶς φανῇ ὅτι εἶναι εὐκολος νὰ φυλαχθῇ, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου πράγματος, παρὰ νὰ μὴ ἐγγίξωσι τὸν καρπὸν ἑνὸς δένδρου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Παραδείσου, τὸ ὅποῖον ὠνομάζετο «δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.»

Εἶπε λοιπὸν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ εἰς τὴν Εὐαν.

«Ὅλοι οἱ καρποὶ τῶν δένδρων τοῦ Παραδείσου εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ σᾶς δίδω τὴν ἄδειαν νὰ τρώγητε ἀπ' αὐτοὺς ὡσὰκίς θέλετε· ἀλλὰ προσέξατε νὰ μὴ ἐγγίξητε τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ· διότι ἂν φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θὰ ἀποθάνητε ἐξ ἅπαντος. Ἡ ἐντολὴ αὕτη, νομίζω, ἦτο εὐκολώτατον νὰ τηρηθῇ, καὶ ὁ Θεὸς ἤθελε μὲ τούτο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὸν Ἀδὰμ διὰ νὰ γίνῃ διὰ τῆς ὑπακοῆς του ἀξίος τῆς εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκε, καὶ τῆς ἄλλης τῆς τελειότερας, τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπεσκέθη. Ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε τί ἔπαθεν ὁ Ἀδὰμ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκατάλαβε πόσον σημαντικὴ ἦτο ἡ ἐντολὴ αὕτη τοῦ Θεοῦ.

Τώρα, παιδία μου, δὲν πρέπει νὰ μὴ γνωρίζητε, ὅτι ὁ Θεὸς πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἐδημιούργησε τοὺς ἀγγέλους, δηλαδὴ πλάσματα λογικά, καθὼς ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' οἱ ἀγγελοὶ ἦσαν προσδιωρισμένοι νὰ παραστέκωνται ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ ν' ἀπολαύωσιν αἰωνίως τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ μεταξὺ

τῶν ἀγγέλων τούτων, ἦσαν καὶ μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἔπραξαν μέγα ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· διότι βλέποντες, ὅτι ἦσαν πλησιέστεροι εἰς τὸν Δημιουργὸν παρὰ τὰ λοιπὰ πλάσματα, ὑπερῆφανεύθησαν παρὰ πολὺ, καὶ ὁ Θεός, διὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ διὰ τὸ ἀσυγχώρητον ἐκ εἶνο ἀμάρτημα, τοὺς ἐδίωξε διὰ παντός ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ τοὺς ἐῤῥίψεν εἰς τὸν TARTARON, δηλαδὴ εἰς τόπον σκοτεινόν, ὅπου αἰωνίως ἐστεροῦντο τῆς παρουσίας τοῦ Ὑψίστου. Εἰς δὲ τὸν ἀρχηγὸν τῶν κακῶν τούτων ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ἔδωκαν τὸ ὄνομα ΣΑΤΑΝΑΣ. Καὶ θὰ ἰδῆτε, παιδία μου, εἰς τὸ ἐξῆς, ὅτι οἱ ἀγγελοὶ καὶ οἱ δαίμονες θὰ ἦναι ἀπησχολημένοι μὲ τὸν ἄνθρωπον· καὶ οὗτοι μὲν, οἱ δαίμονες, εἶναι ἐχθροὶ τοῦ ἀδιάλλακτοί, ἐκεῖνοι δέ, οἱ ἀγγελοὶ, φίλοι του.

Ὁ δὲ σατανᾶς φθονήσας τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἔχαιρον ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα εἰς τὸν Παράδεισον, ἀπεφάσισε νὰ παρασύρῃ καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν δυστυχίαν, παρακινῶν αὐτοὺς νὰ πράξωσι καμμίαν ἁμαρτίαν διὰ νὰ ἐπισύρωσιν ἐναντίον των τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Λοιπὸν, ἔλαβε τὴν μορφήν ὄφεως, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Εὐαν τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου, τὸν ὁποῖον ἦτο ἐμποδισμένον νὰ ἐγγίσωσι, βεβαιῶνων αὐτήν, ὅτι ἂν ὁ Ἀδὰμ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἔτρωγον μίαν μόνην φορὰν, ἤθελον γίνεαι ἐντελῶς ὅμοιοι μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἤθελον γνωρίζει, ὡς αὐτὸς ὁ Θεός, τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ἡ ἀνόητος Εὐα, ἡ ὁποία δὲν ἠγνόει ἐν τούτοις τί ὁ Θεὸς εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Ἀδὰμ, ἤκουσε τὰς συμβουλὰς τοῦ δαίμονος καὶ ἔφαγεν ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, καὶ ἠνάγκασε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ φάγῃ καὶ αὐτός, καὶ οὕτω παρήκουσαν καὶ οἱ δύο συγχρόνως.

Ἄλλὰ μόλις ἐπραξαν τὴν ἁμαρτίαν αὐτήν, δηλαδή τὴν παρακοὴν εἰς τὴν θεϊαν θέλησιν, εὐθὺς ἠσθάνθησαν, ὅτι ἦσαν γυμνοί, καὶ ἔβραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐσκεπάσθησαν, καὶ ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἐντροπῆν, ἀπὸ φόβον καὶ ἀπὸ μεταμέλειαν, καὶ αὐτὰ ἦσαν ἡ πρώτη των τιμωρία· διότι πιστεύσατέ με, παιδιά, δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ὀλίψις εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀπ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται, ὅταν πράξῃ βαρὺ ἁμάρτημα.

Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος βλέπει πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν κόσμον, εἶδε βέβαια καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ Ἀδάμ, ἀλλ', ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἀγαθότητι, ἠθέλησεν ἀναμφιβόλως νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ μετανοήσῃ, καὶ ὅτε ἐκάλεσεν αὐτὸν διὰ τῆς φοβερᾶς φωνῆς του, ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἐνόχου ἔτρεμον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἤδη κρυμμένος εἰς μίαν ἄκραν τοῦ Παραδείσου.

«Ἀδάμ, Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι;» τοῦ εἶπεν ὁ Κύριος, διότι δίδουσιν εἰς τὸν Δημιουργὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ εἶπῃ **ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΗΣ**, ἐπειδὴ τῶνόντι εἶναι ὁ ἐξουσιαστής ὅλων τῶν πραγμάτων.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν ἤξευρε νὰ ψεύδῃται, ἐφάνη κατεντροπιασμένος καὶ ἀπεκρίθη. «Κύριε ἐφοβήθην τὴν παρουσίαν σου καὶ ἐκρύβην. Καὶ διατί φοβεῖσαι τὴν παρουσίαν μου, ἠρώτησεν ἡ φωνή, μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν;

Ἄλλ' ὁ Ἀδάμ ἀντὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του, ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ καὶ εἶπεν· «Ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωκες σύντροφον, μοῦ ἐπρόσφερεν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦτον, καὶ εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ φάγω μετ' αὐτῆς.»

Ἡ Εὐὰ ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἀνδρός, ἐνόησεν ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματος, τὸ ὁποῖον ἐ-

καμε, καὶ ἐζήτησε νὰ δικαιολογηθῇ καὶ αὐτή, λέγουσα, ὅτι ὁ ὄφις τὴν ἠπάτησεν.

Τότε ὁ Θεός εἶπεν εἰς τὸν ὄφιν. «Ἐπειδὴ ἠπάτησας τὴν γυναῖκα, θὰ ἦσαι τὸ μισητότερον καὶ βδελυκτότερον ὄλων τῶν ζώων, αἰωνίως θὰ ἔρπῃς μετὴν κοιλίαν, ἡ γυνὴ θὰ ἦναι ἐχθρά σου καὶ μίαν ἡμέραν θὰ σοῦ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ σὺ θὰ κεντήσῃς τὴν πτέρναν της.» Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τοῦ Κυρίου, εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡμῶν προπάτορας, παιδιά μου, ἦσαν ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἐξαγοράσεώς μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐπομένως μεγάλη παρηγορία εἰς τὴν δυστυχίαν των.

Κατόπιν εἶπεν εἰς τὴν Εὐὰν, ὅτι ἠθελεν ὑποφέρει πολλὰ δεινά, ὅτι μετὰ λύπας ἠθελε γεννᾶ τὰ τέκνα της, καὶ ὅτι ἠθελεν εἶσθαι ὑποτεταγμένη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός της.

«Σὺ δέ, εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἀδάμ, ἐπειδὴ ἤκουσας τὰς κακὰς συμβουλὰς τῆς γυναικός σου, ἐπικατάρατος νὰ ἦναι ἡ γῆ εἰς τὰ ἔργα σου, νὰ ἐργάζῃσαι αὐτὴν μετὰ κόπον πολὺν καὶ πάλιν καρπὸν νὰ μὴ σοῦ φέρῃ· νὰ σοῦ γεννᾶ ἀκάνθας καὶ τριβόλους καὶ νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου, ἕως οὗ ἐπιστρέψεις εἰς τὴν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπλάσθης.»

Μετὰ ταῦτα ὁ Θεός ἐδίδωκε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐὰν ἐκ τοῦ ἐπιγείου Παραδείσου, καί, διὰ νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐεῖ, ἔβαλεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου τούτου ἄγγελον φύλακα κρατοῦντα φλογίνην ῥομφαίαν εἰς τὴν χεῖρά του.

Ο ΙΟΥΔΑΙΝΗΣ ΠΟΤΑΜΟΣ.

Ποῖος ποταμὸς σοῦ ἀρέσκει κάλλιον διὰ νὰ ἴδῃς;

«Ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης, ἀπεκρίθη ἐν μικρὸν κοράσιον, διότι ἐκεῖ ἐβαπτίσθη ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.»

Ἐπειδὴ δὲ κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀκούετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν συχνὰ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς περιγράψω ἐν συντόμῳ τὰ ταξείδια τῶν προσκυνητῶν τοῦ Ἀγίου Τάφου, οἱ ὅποιοι ἔρχονται καὶ εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον.

Ὅσοι, ἀγαπητά μου παιδί, πηγαίνουν νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, φροντίζουσι νὰ ἴδωσι καὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον, ὁ ὅποτος ἀπέχει εἴκοσι τέσσαρα μίλια ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἐσαυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ καθ' ὁδὸν σπήλαια καὶ δάση εἶναι γεμάτα ἀπὸ ληστὰς καὶ κλέπτας, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ ἐπιχειρήσῃ τις ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ χωρὶς συνοδίαν στρατιωτῶν. Λαμβάνει δὲ χῶραν πολλὰ παράδοξος συνήθεια κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, τοῦ βαπτίσματος δηλαδὴ τῶν προσκυνητῶν εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ εὐχαριστῆταί τις νὰ βλέπῃ τὸ θέαμα τοῦτο.

Πέντε, ἕξ, ἑπτὰ ἢ καὶ ὀκτὼ χιλιάδες λαοῦ συναθροίζονται εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον. Ἡ Τουρκικὴ κυβέρονσις συνοδεύει αὐτοὺς μὲ στρατιωτικὴν φρουράν. Αὐτὴ στρατοπεδεύει εἰς μίαν μεγάλην πεδιάδα πλησίον τῆς Ἱεριχώ, τῆς ὁποίας τὰ ὑψηλά καὶ δυνατὰ τείχη, ἔπεσαν ἀφ' ἑαυτῶν διὰ μιᾶς, ὡς γνωρίζετε ἐκ τῆς Ἱερᾶς σας Ἱστορίας, ἀφοῦ οἱ Ἑβραῖοι κατὰ προσταγὴν τοῦ Θεοῦ περιέφερον τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης ἐπτάκις ὀλόγυρα τῆς πόλεως, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκυρίευσαν αὐτήν.

Δύο ὥρας πρὶν ἐξημερώσῃ κτυπῶσι θορυβώθῃ τύμπανα διὰ νὰ ἐξυπνίσωσι τὸν λαόν, ὅπως ἀρχίσωσι τὴν ὁδοπορίαν των μὲ τὴν δρόσον τῆς νυκτός. Παρευθὺς ὅλοι εὐρίσκονται εἰς κίνησιν. Ἐμπροσθεν δὲ αὐτῶν προπορεύονται ἄνθρωποι κρατοῦντες ἀναμμένας δᾶδας, καὶ ἀπὸ διάστημα εἰς διάστημα ὑπάρχουσι φανάρια διὰ νὰ φωτίζωσι τοὺς ὁδοιπόρους, ὅπως μὴ κρημισθῶσιν, ἐνῶ διαβαίνουν ἀπὸ στενὰ καὶ ἀπόκρημνα μέρη. Μετὰ ἱκανὴν ὁδοπορίαν ἀρχίζει καὶ ὁ ἥλιος ν' ἀναφαίνεται, καὶ νὰ ῥίπτῃ χρυσᾶς ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν βράχων καὶ τῶν θολωμένων βυακίων, καὶ ἐπὶ τινῶν ὑψηλῶν δένδρων, τὰ ὅποια ὀνομάζονται ἰτέαι. Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, ἡ μεγάλη αὕτη συνοδία τῶν προσκυνητῶν πορεύεται ἐπὶ ἵππων, ἐπὶ ὄνων, ἐπὶ ἡμιόνων καὶ ἐπὶ καμήλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τινὲς φέρουσι καὶ τὰς οἰκογενεῖας των εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν ζώων.

Ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς τὸν ποταμὸν, καταβαίνουν ἀπὸ τὰ ζῶα, καὶ λούονται εἰς τὸ ὕδωρ, ἄλλοι μὲν φανερά, ἄλλοι δὲ μεταξὺ τῶν θάμνων. Καὶ τινες μὲν γυμνοί, οἱ πλεῖστοι ὅμως φοροῦντες λευκὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν. Ἄν καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων ἦναι ἄπειρον, ὡς εἶπομεν, ἐπικρατεῖ ὅμως μεγάλη τάξις καὶ ἡσυχία. Ἐν διαστήματι δύο ὥρῶν αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ εἶναι ἔρημοι· οἱ προσκυνῆται εὐθὺς ἀναβαίνουν ἐπάνω εἰς τὰ ζῶα των, καὶ πρὸ τῆς μεσημβρίας στρατοπεδεύουσι πάλιν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Ἱεριχώ. Τὸ μεσονύκτιον πάλιν κρούεται τὸ τύμπανον διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ, ὅτι μέλλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Ἱερουσαλήμ. Πάλιν δᾶδες ἀνάπτονται καὶ προπορεύονται, καὶ ὁ λαὸς ἀκολουθεῖ καὶ τόσον ἡσυχοὶ εἶναι, ὥστε μόνον ὁ κρότος τοῦ βαδίσματος τῶν ζώων καὶ ὁ ἦχος τῶν κω-

θώνων ἀκεύεται. Ἡ στρατιωτικὴ φρουρὰ στέκεται, ἕως οὗ ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ ἐπανέλθωσι, καὶ τότε ὁ τέπος ἀρχίζει πάλιν νὰ ἐρημοῦται.

Παρατηρήσατε, φίλτατοι παῖδες, πόσον μακρὰν καὶ πόσας κακουχίας ἀναμφιβόλως ὑποφέρουσι διὰ νὰ φθάσωσιν ἐκεῖ οἱ θεοσεβεῖς καὶ εὐλαβεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ νὰ προσκυνήσωσι τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ. Πόσοι δὲ ἀπὸ ἡμᾶς, ἐνῶ ὀλίγα βήματα ἀπέχει ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὸν οἶκόν μας, συχνάζομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἀκούσωμεν τὸν λόγον αὐτοῦ!

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ.

Γνωρίζετε ἐκ τῆς γεωγραφίας σας, παιδία μου, ὅτι μία ἀπὸ τὰς πέντε ἡπείρους τοῦ κόσμου εἶναι καὶ ἡ Ἀσία, ἡ ὁποία περιέχει πολλὰς ἐκτεταμένας χώρας μεταξὺ δὲ αὐτῶν τῶν χωρῶν εἶναι καὶ ἡ λεγομένη Ἰνδοστάν ἢ Ἰνδία, ἡ ὁποία ἀπέχει πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ καὶ περιλαμβάνεται μεταξὺ δύο πολλὰ μεγάλων ποταμῶν τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ, ὅπου ὑπῆγε καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ τοὺς Μακεδόνας του. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν μακρυνὸν τόπον κεῖνται ἡ ἐπαρχία Βομβάη, μετὰ δὲ πόλιν ἐπὶ νησιδίου πολλὰ πλησίον τῆς ξηρᾶς, ὅπου ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐμπορικαὶ ἀποθηκαὶ γεμάται ἀπὸ πεπέρριον, καὶ ἡ Γόα, διὰ τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ σᾶς λαλήσω.

Εἰς τὴν ἐπὶ νησιδίου κειμένην αὐτὴν πόλιν φυτρῶνει ἐν πολλὰ παράδοξον φυτόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι «δένδρον τῆς θλίψεως,» διότι ἀνθεῖ μόνον ἐν καιρῷ νυκτός. Ἐὰν τὸ ἐβλέπετε τὴν ἡμέραν, δὲν ἤθελε σᾶς ἀρέσει διόλου, διότι δὲν ἤθέλετε ἰδεῖ κανέν ἄνθος ἐπάνω εἰς αὐτό· ἀλλὰ τὴν νύκτα εἶναι ὅλως διόλου διαφορετικόν· διότι

εὐθὺς ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος, τὸ δένδρον αὐτὸ γεμίζει ἀπὸ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀναδίδουσιν εὐάρεστον εὐωδίαν καὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ ὑπάρχωσι μέχρι τῆς πρωίας. Ἀλλὰ μόλις ὁ ἥλιος ἀνατείλει, εὐθὺς ἄλλα μὲν ἐκ τῶν ἀνθῶν ἐκείνων πίπτουσιν, ἄλλα δὲ κλείουσι καὶ ἄλλα ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀνοίγωσι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ἐν καιρῷ νυκτός.

ΠΕΡΙ ΠΑΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΜΕΜΒΡΑΝΗΣ.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ὦ φίλτατοι παῖδες, κρατεῖτε εἰς χεῖράς σας τὸν χάρτην, καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, γράφοντες καὶ ἀναγινώσκοντες· καὶ ἴσως πολλοὶ ἀπὸ σᾶς γνωρίζετε, ὅτι κατασκευάζεται ἀπὸ παλαιόπανα, δὲν ἤξεύρετε ὁμῶς, νομίζω, καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς. Καὶ θέλω μὲν σᾶς εἶπει ἐν συντόμῳ πῶς κατασκευάζεται ὁ χάρτης, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀναφέρω πρότερον, τί μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι ἀντὶ τοῦ χάρτου ὅτε ἔγραφον.

Τὸν Νεῖλον ποταμὸν γνωρίζετε ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, διότι αὐτοῦ εὐρέθη εἰς κάνιστρον ὁ Μωϋσῆς, ὁ μέγας ἐκείνος νομοθέτης καὶ σωτὴρ τῶν Ἑβραίων· εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου φυτρῶνει φυτόν τι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ΠΑΠΥΡΟΣ, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς (χοτσάνι) εἶναι τρίγωνος, ἐνῶ βλέπετε καθ' ἡμέραν, ὅτι τὰ διάφορα φυτὰ καὶ δένδρα ἔχουσι καυλὸν στρογγύλον. Τοῦτου λοιπὸν τοῦ φυτοῦ τὸν φλοιὸν κατεσκεύαζον εἰς φύλλα, τὰ ὁποῖα τυλισσόμενα ἐσχημάτιζον κυλίνδρους, καὶ ἔγραφον ἐπ' αὐτῶν οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τὰ θρησκευτικὰ τῶν συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ὀνόμαζον χειρόγραφα, δηλαδὴ γεγραμμένα διὰ χειρός. Πρὸς ἐνθύμησιν δὲ τοῦ φυτοῦ παπύρου, ἐκάλουν πάπυρον ἐπίσης καὶ τὰ φύλλα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔγραφον.

Σᾶς κάμνω δὲ τὴν παρατήρησιν ἐνταῦθα, ὅτι τὸσον δεισιδαίμονες ἦσαν οἱ ἱερεῖς ἐκεῖνοι, ὥστε εἶχον ἐμποδισμένον διὰ νόμου νὰ μὴ πωλῆται ὁ πάπυρος εἰς ἄλλα

ἔθνη διὰ τὴν μὴ βεβηλώνωσι δῆθεν οἱ ἔθνηκοι τὸν πάπυρον, γράφοντες τ' ἀνέρα συγγράμματά των, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ πάπυρος, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον **ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΠΑΠΥΡΟΝ**, δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἦτο ἰδιοκτησία τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων.

Τινὲς ὁμῶς ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους Ῥωμαίους, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ἐκυρίευσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἕκαμον αὐτὴν ἐπαρχίαν Ῥωμαϊκὴν, ἐπιθυμοῦντες πολὺ ν' ἀποκτήσωσι τοιοῦτους πολυτίμους παπύρους, προσέφερον πολλὰ χρήματα, καὶ κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους μὲ πολλὴν δυσκολίαν ν' ἀγοράσωσι μερικὰ θρησκευτικὰ βιβλία τῶν Αἰγυπτίων. Τὰ βιβλία ταῦτα, ἢ νὰ εἴπωμεν κάλλιον τοὺς κυλίνδρους, ἐπλυνον καλῶς, καί, ἀφοῦ ἐξήλειπον τὰ γράμματα, ἔγραφον καὶ αὐτοὶ ὅ,τι ἤθελον, ὁ δὲ οὕτω πλυόμενος πάπυρος ὠνομάζετο χάρτης Αὐγούστου καὶ εἶχε μεγάλην ἀξίαν εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκέσῃ ὁ πάπυρος εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐπενόησαν οἱ ἄνθρωποι ἄλλο εἶδος χάρτου, ὀνομαζόμενον **MEMBRANAN**, τὴν ὁποίαν κατεσκευάζον καὶ κατασκευάζουσιν ἀκόμη καὶ τώρα ἀπὸ δέρματα προβάτων καὶ αἰγῶν, τὰ ὁποῖα ξύουσι καλῶς, τὰ ὑαλίζουσι καὶ τὰ ξηραίνουσιν. Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πανεπιστημίου ἡμῶν δύνασθε νὰ ἰδῆτε τοιαύτας μεμβράνας. Ὀνομάζεται δὲ ἡ μεμβράνα καὶ Περγαμηνὸς χάρτης ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Τρωάδος Πέργαμον, ὅπου κατεσκευάσθη πρώτην φοράν ἀπὸ κάποιον πεπεδευμένον Κράτην.

Ἄλλὰ καὶ ἡ μεμβράνα τόσον σπανία ἐγένετο, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἠναγκάζοντο νὰ χαλῶσι τὰς μεμβράνας τῶν παλαιῶν χειρογράφων, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολλάκις πολυτιμότερα, διὰ τὴν κατασκευάζωσι νέας. Ὅθεν ἀντὶ τῆς μεμβράνης μετεχειρίσθησαν οἱ Εὐρωπαῖοι πρώτην φοράν τὸν χάρτην κατὰ τὸ 900 ἔτος μ. χ. Μετὰ δὲ διακόσια ἔτη τὸ 1100 μ. χ. οἱ Ἀραβες ἐσύστησαν ἐργοστάσια χάρτου εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀν καὶ οἱ Κινέζοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν

ἐγνώριζον τὸν χάρτην, τοῦ ὁποῖου θεωροῦνται καὶ ἐφευρεταί.

=====

Λ ε ο π ά ρ θ α λ ι ς (συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἦρπει νὰ ἤξεύρητε, ἀγαπητά μου παιδιά, ὅτι πρὸ 400 ἐτῶν περίπου οἱ ἄνθρωποι ὑπήγαινον διὰ ξηρᾶς εἰς τὰς Ἰνδίας, καθὼς ὑπῆγε καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μὲ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἕκαμον ταξειδίον πολλῶν μηνῶν καὶ μὲ πολλὰς δυσκολίας ἕως οὗ νὰ φθάσωσιν ἐκεῖ. Ὑπήγαινον δὲ ταχύτερον εἰς τὰς Ἰνδίας ἐρχόμενοι διὰ πλοίων εἰς τὸν ἰσθμὸν τοῦ Σουέζ, ὁ ὁποῖος ἐνώνει τὴν Ἀσίαν μὲ τὴν Ἀφρικὴν, ἐκείθεν δὲ μεταβαίνοντες διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ἐπέρασαν οἱ Ἑβραῖοι μὲ ἀβρόχους πόδας, ἐμβαῖνον πάλιν εἰς τὰ πλοῖα καὶ ἐπλεον πρὸς τὰς Ἰνδίας. Δρόμος ὁμῶς κατ' εὐθείαν διὰ θαλάσσης δὲν ἦτο γνωστὸς ἕως τότε· εἶς ἀτρόμητος ναυτικὸς Πορτογάλλος, ὀνομαζόμενος Βαρθολομαῖος Διέζος, ἐμψυχωθεὶς ἀπὸ μερικᾶς μακρυνότερας θαλασσοπορίας, τὰς ὁποίας ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ εἶχον κάμει, καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν πρωτῶφανεις τότε, ἀπεφάσισε νὰ εὕρῃ δρόμον διὰ θαλάσσης εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ φθάνωσιν ὀγγυωρότερα ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τῶντι ὁ ἀξιόλογος οὗτος ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον Ἦρπει νὰ χρεωσῶμεν εὐγνωμοσύνην, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Πορτογαλίαν καὶ προχωρῶν πάντοτε πρὸς Μεσημβρίαν, ἔφθασεν ὕστερον ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, καὶ ἀφοῦ ἐναυάγησαν τὰ περισσότερα τῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει μεθ' ἐκτου, εἰς τὸ μεσημβρινώτατον ἄκρον ἢ ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν Ἀκρωτήριον Τρικυμιῶν, διὰ τὰς μεγάλας τρικυμίας, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Ὁ βασιλεὺς ὁμῶς τῆς Πορτογαλλίας Ἰωάννης ὁ 6'. ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ Βαρθολομαῖος Διέζος εἰς τὴν Πορτογαλίαν καὶ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ τὰς ἀνακαλύψεις, τὰς ὁποίας ἕκαμε, καὶ τὰς ὁποίας ἄλλοτε θέλω σᾶς εἶπει, ἐτι δὲ καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους ὑπέφερε, τοῦ ἔδωκε πλοῦσια δῶρα

καὶ μεγάλα ἀξιώματα· στοχαζόμενος ὁμως ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὅτι τὸ ἀκρωτήριον τοῦτο τῶν τρικυμιῶν μέχρι τοῦ ὁποίου ἐπροχώρησεν ὁ Διέξος, ἤλπιζε νὰ ἀνοίξη τὸν ἀληθινὸν δρόμον πρὸς τὰς Ἰνδίας, ὠνόμασεν αὐτὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος. Θὰ σὰς εἶπω δὲ κατόπιν ὅτι πραγματικῶς εὐρέθη ἡ πολυζήτητος αὕτη ὁδὸς ἀπὸ ἄλλων τινά.

Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος ὑπῆγαν μίαν ἡμέραν ἐν ζευγος λεοπαρδάλειων μὲ τὰ μικρά των καὶ ἐμβῆκαν εἰς μίαν ποίμνην, καὶ ἀφοῦ ἐπνίξαν ἕως ἑκατὸν πρόβατα καὶ ἐπιον τὸ αἷμά των, ἔσχισαν ἔπειτα ἐν πρόβατον εἰς τρία καὶ ἔδωκαν ἀνά ἐν κομμάτιον εἰς καθὲν ἀπὸ τὰ μικρά των. Αὐταὶ δὲ αἱ ἴδιαι λεοπαρδάλεις ἔλαβον ἑκάστη ἀπὸ ἓν πρόβατον καὶ ἀνεχώρησαν. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν των ὁμως εἶχον τὰς παραφυλάξει καθ' ὁδὸν ἄνθρωποι καὶ τὰς ἐφόνευσαν δι' ἐνέδρας, δηλαδὴ κρυφίως.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Ἡ μὲν οἰκονομία εἶναι ἀρετὴ καὶ καθῆκον εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἡ δὲ φιλαργυρία ἐλάττωμα μιτητόν, πάθος μωρόν, καὶ πολλάκις πρόξενον δυστυχιῶν εἰς τὸν κυριευόμενον ὑπ' αὐτοῦ.

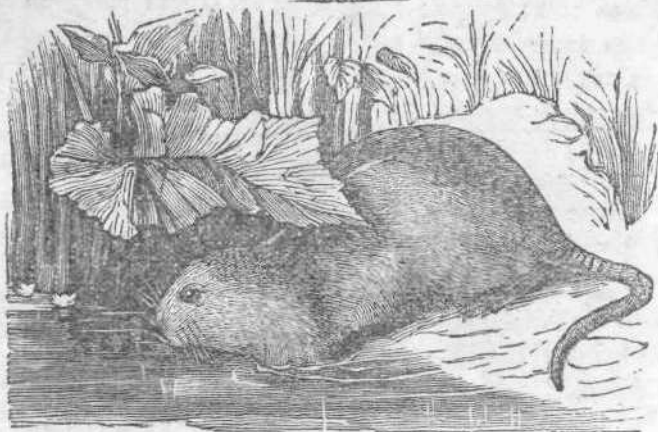
Ἀκούσατε, παιδία μου, τί ἔπαθε γέρων τις πλούσιος, οἰκονομικὸς τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ὅστις ἐγνώριζε δηλαδὴ τὸν τρόπον τῆς οἰκονομίας· αὐτὸς ὠνομάζετο Δυσνάρδος καὶ διὰ πολλῶν στερήσεων καὶ ἐν διαστήματι πολλῶν ἐτῶν ἀπέκτησε μεγάλα πλούτη. Ὁ μικρότερος κρότος τὸν ἔκαμεν ν' ἀνατριχιάζῃ καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως τοῦ ἀφαιρέσωσι τὸν θησαυρόν του, τὸ ἀγαπητότερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον. Διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ δὲ τὰ χρήματά του ὁ δυστυχὴς οὗτος ἄνθρωπος, διότι δυστυχεῖς τῶν ὄντι θεωροῦνται οἱ τοιοῦτοι, ἐσυλλογίσθη νὰ κάμῃ ἐν κρυφὸν ὑπόγειον εἰς τὴν οἰκίαν του, τοῦ ὁποίου τὴν θύραν νὰ κλείῃ καὶ νὰ ἀνοίγῃ διὰ μηχανῆς, καὶ

κανεῖς νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Εὗρε λοιπὸν ἕνα περίφημον τεχνίτην ὁ καλὸς μας φιλάργυρος, καὶ ἀφοῦ τοῦ εἶπε τὸν σκοπὸν τοῦ ἐσυμφώνησε μετ' αὐτοῦ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κρυφοῦ υπογείου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ τεχνίτης ἐτελείωσε τὸ ἔργον μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα, καὶ ἐμπροσθεν εἰς τὸν φιλάργυρον ἔδειξε τὰς διαφόρους μηχανάς, τὰς ὁποίας καὶ οὗτος παρετήρησε μὲ πολλὴν προσοχὴν, καὶ ἀφοῦ ἤνοιξε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, καὶ ἐνόησε τὸν μηχανισμόν, ἀπέστειλε τὸν τεχνίτην, πληρώσας τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀντιμισθίαν, ὅχι βέβαια χωρὶς ἀναστεναγμούς. Εὐθὺς ἀφοῦ ἐξημέρωθεν, ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ ἐπισκευθῇ τὸν ἀγαπητόν του θησαυρόν, καὶ νομίζων ὅτι ἐξησφάλισε πλέον αὐτόν, ἐθεώρει ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ ἐν εὐφροσύνῃ τὰ χρυσᾶ του νομίσματα. Ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἦτο ἐξωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξήστραπτον ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὰ χαϊδεύῃ, νὰ τὰ μετρᾷ καὶ νὰ τὰ ἀναμετρᾷ, καὶ νὰ τὰ στοιβάξῃ εἰς σωρούς.

Ἐνῶ δὲ μίαν ἡμέραν ἦτο προσηλωμένος εἰς τὸν θησαυρόν του, ἔπεσεν ὁ λύχνος ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ ἔσβυσε τὸ φῶς· ὁ ἄβλιος ἐντρομος ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ υπογείου, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν του δὲν εὐρίσκει τὸ ἐλατήριο τῆς θύρας· ἀνησυχεῖ, δοκιμάζει νὰ ἀνοίξῃ διὰ τῆς βίας αὐτήν, ἀλλ' εἰς μάτην κοπιᾷ· καταφεύγει εἰς τὰς κραυγὰς, καὶ μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις φωνάζει καὶ ἐπικαλεῖται βοήθειαν, ἀλλ' ἡ φωνὴ του πνίγεται εἰς τὸ βᾶθος τοῦ υπογείου, καὶ κανεῖς δὲν τὸν ἀκούει. Τέλος πάντων παρήλθον ἡμέραι πολλά, καὶ αὐτὸς δὲν φαίνεται πούποτε ἡ οἰκογένειά του, οἱ φίλοι του, ἐὰν εἶχε τοιοῦτους) εὐρίσκονται εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν καὶ τὸν ζητοῦσι παντοῦ. Ἡ φήμῃ τῆς ἐξαφανίσεώς του διαδοθεῖσα εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἔφθασεν καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ κατασκευάσαντος τὸ ὑπόγειον τεχνίτου, ὅστις ὑποπτεύσας μήπως ὁ μηχανισμὸς τῆς θύρας ἐχάλασε, τρέχει πρὸς τοὺς

ἄρχοντας καὶ φανερώνει εἰς αὐτοὺς τὸ μυστικό). Παρευ-
θὺς πορεύονται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φιλαργύρου, ἀνοίγεται
ἡ κρυφὴ θύρα καὶ τί βλέπουσιν; ὦ φρικῶδες θέαμα! ἄν-
θρωπον ἐξηπλωμένον ἀναίσθητον ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ....

Ο ΤΑΡΟΒΙΟΣ ΜΥΣ Η Ο ΤΑΡΟΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Ὁ ὑδροπόντικος εἶναι ζῶον, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται γε-
νικῶς εἰς τὰ συγκερασμένα, ὡς καὶ εἰς τὰ ψυχρότερα
μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς
τὸ βόρειον μέρος τοῦ Νέου Κόσμου, ἤτοι τὴν βόρειον Ἀμε-
ρικὴν. Συχνάζει εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰ λιμνάζοντα
ὑδατα, καὶ κατασκευάζει τὴν φωλεάν του εἰς τὰς ὄχθας
αὐτῶν. Τὸ σχῆμά του εἶναι χονδρότερον καὶ κοντότερον
ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶδος τῶν ποντικῶν, καὶ ἐνίττε ὁμοιάζει μὲ
τὸν κάττορα, ἄλλο εἶδος ζῶου, περὶ τοῦ ὁποίου θέλω
σὰς εἶπει εἰς τὰ ἀκόλουθα φυλλάδια. Τὸ ζῶον τοῦτο δὲν
εὐρίσκεται εἰς τὰς οἰκίας ποτέ, ἀλλὰ περιορίζεται, ὡς εἴ-
πομεν, εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν. Ὑποθέ-
τουσι δέ, ὅτι τρέφεται κατ' ἐξοχὴν μὲ ὀψάρια, μὲ βατρά-
χους, κτλ. καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ χόρτα. Ὅταν ἐννοήσῃ
ἄνθρωπον ἀμέσως χώνεται εἰς τὰ νερά.

Εἰς τινὰς ὥρας τοῦ ἔτους τὸ ζῶον τοῦτο ἀναδίδει εὐώ-
δη ὀσμὴν.